

Istakozun Kayıp Gözlükleri



Ebru Mina TOMURCUK

Istakozun Kayıp Gözlükleri

Ebru Mina TOMURCUK



Suyun yumuşak ve maviye döndüğü derinlerde, Lionel adında bir ıstakoz, resifin altındaki sıcak bir mağarada yaşıyordu. Koyu kiremit kırmızısı bir kabuğu, uzun kıvrık antenleri ve akıllı görünümlü küçük mavi bir papyonu vardı. Her sabah gemilerle ilgili en sevdiği kitabından bir sayfa okurdu. Ama bu sabah Lionel yatağının yanındaki kayaya vurdu ve kaşlarını çattı. Yuvarlak okuma gözlükleri neredeydi?



Lionel büyük kehribar rengi gözlerini kısarak baktı. Gözlükleri olmadan bütün okyanus bulanık ve titrek görünüyordu. Soğuk kayanın üzerinde, yosun battaniyesinin altında ve en sevdiği bardağın içinde el yordamıyla aradı. Gözlük yoktu. "Eyvah," diye mırıldandı büyük kısıkaçlarından birine vurarak. "Onları bir yere koyduğuma oldukça eminim." Mavi papyonunu düzeltti ve aramaya başlamaya karar verdi.



Lionel mağarasından çıktı ve sağına soluna baktı. Mercanlar tüylü pembe bulutlar gibi görünüyordu. Yosunlar dalgalı yeşil kurdeleler gibiydi. Hiçbir yerde tek bir yuvarlak, tel çerçeveli gözlük göremedi. "Bütün resifi arayacağım," diye kimseye duyurmadan ilan etti. Böylece kıskaçlarını tıklatarak ve yelpaze biçimli kuyruğunu sallayarak yola koyuldu.



Önce Lionel şekerleme yapmayı sevdiği kumlu bölgeyi kontrol etti. Kıskaçlarını kum tanelerinin arasında oynattı ama ona sadece kabuklar ve çakıl taşları gıdıklandı. Sonra balıkların yapraklar arasında gümüş oklar gibi hızla geçtiği uzun yosun ormanının etrafına baktı. Uzun antenleri suyu taradı ama gözlüklerinden hiçbir iz yoktu. "Hmm," dedi. "Bu biraz zaman alabilir."



Lionel suyun parıldadığı eski mercan kemerine gitti. Her çıkıntının altına ve her kayanın arkasına baktı. Küçük gümüş balıklardan oluşan bir sürü kıkırdayıp hızla uzaklaştı. "Gözlüklerimi gördünüz mü?" diye sordu Lionel. Ama balıklar sadece küçük baloncuklar çıkarıp kuyruklarını salladılar. Lionel kocaman, baloncuklu bir iç çekti. Yuvarlak gözlükleri hâlâ kayıptı ve gözleri yoruluyordu.



Işığın kıvrımlı şeritler halinde indiği geniş, açık kuma yüzdü. Dalgalandan deniz çimenlerinin yanına baktı. Uykulu bir denizyıldızının yanına baktı. Pürüzsüz taşlardan oluşan bir yığının etrafına baktı. Hiçbir şey. "Tam burada olduklarına eminim," dedi Lionel bir kısıkcıyla başını kaşıyarak. Ama deniz sırrını sakladı ve gözlükler gizli kaldı.



Lionel daha sessiz ve biraz endişeli oldu. Büyük kısıkaçları sarktı ve antenleri kıvrıldı. "Kitabımı okuyamıyorum," dedi üzgün bir şekilde. "Kendi papyonumu bile göremiyorum." Düz bir kayanın üzerine oturdu ve bulanık maviliğe baktı. Tek başına aramak zor bir işti ve hiçbir şey bulamıyordu.



Tam o sırada sakın bir ses resifin üzerinden süzüldü. Bu, yosunlu kabuğu küçük yeşil bir bahçeye benzeyen, nazık bir gülümsemeyle yavaşça süzülen yaşlı deniz kaplumbağası Sheldon'dı. "Endişeli görünüyorsun, dostum," dedi Sheldon, boynundaki bir ipe asılı küçük gözlüklerini düzelterek. "Bu kadar aceleyle ne arıyorsun?" Lionel kayıp gözlüklerini anlattı.



Sheldon yavaşça başını salladı. "Bilge bir arayıcı tek başına yüzmez," dedi. "Arkadaşlarından yardım iste. Çok göz, ikiden fazlasını görür." Lionel biraz utandı. Gururluydu ve işleri kendi başına yapmayı severdi. Ama aynı zamanda gözlerini kırmaktan da yorulmuştu. "Peki," dedi. "Yardım isteyeceğim." Sheldon gülümsedi ve resifin etrafına yavaşça bir göz atacağına da söz verdi.



Böylece Lionel resifin herkesin dışarıda olduğu kalabalık kısmına yüzdü. Balıklara, yengeçlere ve küçük deniz salyangozlarına kayıp yuvarlak gözlüklerini anlattı. Herkes gözlerini açık tutacağına söz verdi. Lionel kendini çoktan daha hafif hissetti. "Sormak o kadar da zor değildi," diye düşündü. Sonra aşağıdan incecik bir ses yükseldi. "Ben de yardım edebilirim!"



Bu, başparmak büyüklüğünde küçük bir karides olan Pip'ti. Pip küçük yeşil bir yosun şapkası takıyordu ve parlak, meraklı boncuk gibi gözleri vardı. "Ben küçüğüm," dedi Pip, "ama küçük yerlere bakabilirim." Lionel neşeli küçük arkadaşına gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Küçük bir yardımcıya ihtiyacım olabilir." Birlikte resif boyunca aradılar, Pip göz açıp kapayıncaya kadar hızlıca oradan oraya fırlıyordu.



Pip, büyük kısıkaçların asla sığamayacağı çatlaklara ve yarıklara daldı. Sonra Pip kumun üzerinde duran eski, boş bir deniz kabuğu fark etti. Kıvrılmış, sessiz ve tozlu bir kabuktu. "Dur," dedi Pip içine bakarak. "Bu parlak şey de ne?" Lionel yaklaştı ve gözlerini iyice kıstı. "Bu... olabilir mi..." Pip dışarı kıvrıp çıktı, elinde yuvarlak ve tel çerçeveli bir şey tutuyordu. "Onları buldum!"



Lionel gözlüklerini dikkatlice aldı ve burnuna taktı. Bütün okyanus bir anda netleşti! Mercanlar yine pembeydi, yosunlar yeşildi ve Sheldon'ın yosunlu kabuğu her zamanki kadar güzeldi. "Görebiliyorum!" diye sevindi Lionel. "Teşekkür ederim, Pip! Onları o eski deniz kabuğunda buldun!" Pip mutlulukla döndü ve küçük yeşil yosun şapkası başının üstünde zıpladı.



Bütün arkadaşlar kutlamak için etrafında toplandı. Sheldon sıcak bir kahkaha attı. "Gördün mü?" dedi. "Yardım istemek aptalca değildi. Bilgeceydi." Lionel başını salladı ve kehribar rengi gözleri yuvarlak gözlüklerinin arkasında parladı. "Tek başıma aradım durdum," dedi. "Ama sorduğum an her şey değişti." Pip'e dostça küçük bir selam verdi ve mavi papyonu sallandı.



O akşam Lionel sıcak mağarasında oturdu ve gemilerle ilgili kitabını okudu. Gözlükleri burnunda düzgünce duruyordu. Pip ziyarete geldi, yumuşak bir süngerin üzerine kıvrıldı ve hikâyeyi dinledi. "Biliyor musun," dedi Lionel, "yardım istemenin bir şeyleri yapamayacağım anlamına geldiğini sanıyordum. Ama sadece her şeyi daha iyi yaptı." Pip başını salladı ve küçük bir karides gülümsemesiyle gülümsedi.



Böylece Lionel bir şeyi bulamadığında hep o eski deniz kabuğunu ve akıllı küçük arkadaşını hatırladı. Kimsenin tek başına her şeyi göremediğini ve yardım istemenin akıllıca ve nazık bir şey olduğunu öğrendi. Resif yumuşakça parladı, balıklar evlerine süzüldü ve ıstakoz ile karides iyi geceler diledi. Ve Lionel'in yuvarlak gözlükleri burnunda güvenle kaldı. Ta sabaha kadar.